

# ХАРЬКОВЪ.

ПРИБАВЛЕНИЯ КЪ ХАРЬКОВСКИМЪ ГУБЕРНСКИМЪ ВѢДОМОСТЯМЪ.

Выходять по Понедѣльникамъ, Средамъ и Пятницамъ.

(ГОДЪ ПЯТЫЙ).

Подписная цѣна на Прибавления:  
Безъ доставки и Съ доставкою  
пересылки. и пересылкою.  
За годъ 2 р. 2р. 50 к. с.  
— полгода 1 р. 25 к. 1 р. 60 к. с.

На Губернскія Вѣдомости:  
Безъ переплета . . . 3 р. сер.  
Въ переплѣтѣ . . . 3 р. 85 к.

За доставку на домъ или пе-  
ресылку по почтѣ въ годъ 50 к.

№ 39.

Годъ пятий.  
до Ио Недѣльникъ.  
29-е Апрѣля.

1863.

Статьи для напечатанія и вообще всячаго рода извѣстія просять присыпать на имя Редактора.

Подписавшіеся на оба изданія  
платить за пересылку или до-  
ставку только 50 коп. сереб.

Подписка принимается въ Кон-  
торѣ Редакціи, въ нижнемъ эта-  
жѣ дома Губернскихъ Присут-  
ственныхъ мѣстъ.

Частныя объявленія принима-  
ются за букву и цифру по 1/2  
коп. сер. за каждый разъ.

СОДЕРЖАНИЕ: Доля.—Замѣтка на театральныя замѣтки.—Частныя объявленія.—

## Д О Л Я,

драма у п'яти діяхъ,—Стененка.

Деві люде:

Маруся Петренчиха, удова, заможня селянка,  
жінка вже остатковата, літъ за—40.

Іванъ Петренко, синъ Марусі.

Вустя Дзюбиха, жінка тежъ не молода; така  
приязна зъ-виду; зъ другої дії удова.

Олена, дочка Вусті, молода дівка, красива, а  
далі жінка Іванова; одна жінка у матері, любимка.

Лисичиха, стара баба, літъ підъ 60; на виду  
у неї чимало брижківъ, але ще бадерна.

Інга, здоровая дівка, літъ 25-ти, бойка дівоха,  
а далі жінка ковалева.

Грицько, братъ Петренчихи, дядько Іванівъ, чо-  
ловікъ не молодий, літъ підъ 50.

Михайло— (хлонід):

Василь— (хлонід):

Мотря—  
Параска— (дівчата).

Ще дякі хлощі і дівчата виходять на вулицю.  
Старшина зъ Зборні і дякі сторонні люди.  
Робится це усе на селі.

## Д і я п е р ш а.

Чудовна зорява й місяць нічъ. На приліску, на  
зрубаній, видко давно, деревині сидять дівчата, шість  
або й більш; звісно, одягнені новъ по празниково-  
му, бо до хлощів вийшли. Зъ одного боку йде  
лісъ, а зъ другого геть-геть видно село.

## Д і я д р у г а.

Дівчата сївають:  
Ой, та вітеръ повіває,  
Та вітеръ повіває,  
Та вітеръ повіває.

Та дози росхилає.

Ой, та мати дочку лае,  
Мати дочку лае,  
Та гулять посилае.

Ой та гулять посилае:  
«Та гуляй, гуляй, доню,  
«Та поки молодая,—

«Ой, та поки молодая;—  
«Бо якъ стара будешъ,  
«То гуляти забудешъ»...

Ой, та гуляла, гуляла,  
Гуляла, гуляла,—  
І мати не спиняла.

Ой теперъ зупинила,  
А теперъ зупинила  
Та чужая краина;—

Ой, та чужая краина,—  
Не вірна дружина,  
Ще й малая дитина!

Ой, та рученьки звъязала,  
Рученьки звъязала,  
Та гулять заказала!

Ой, та нехай той почуе,  
Нехай той почуе,  
Та що въ степу почуе;—

Ой, та зъ сірими волами,  
Зъ карими очима,  
Ще й зъ чорними бровами!..

*Олена.* Дівчата; а мене справді батько лає!

*Івға.* Іо!

*Олена.* Далебі. Тілько шкода, що не за те, що не ходю гуляти, а за те, що ходю. (Усі сміюцца). Каже: ходи, ходи, та колись я тобі дамъ такої вулиці, що довго будешь памъятати. (Упъять усі сміюцца). А мені й байдуже! Я, кажу, не ходю... «А хто-жъ-то, каже, вигукує на вулиці твоимъ голосомъ? думаешь—не чую!.. То хтось другий, кажу. (Упъять усі сміюцца).

*Івға.* Ще тобі й нічого! Ти послухай, що мені е!...

*Олена.* Відъ кого?

*Івға.* Відъ людей... Отъ-хочъ Якименкова невістка учора, Боже сохрани, що казала!..

*Олена ѹ другї {одна за ѡдною} дівчата—* {одна за ѡдною} Що? що? що? що?

*Івға.* Каже, що «якъ ми були дівчатами, такъ до нась такої орди хлоцівъ не ходило; у насъ, каже, ніколи такого крику та гáласу не було на вулиці, якъ тепера у васъ!.. Це—каже на мене—до тебе стільки ихъ суне що-вéчіра! це ти ихъ скликаешь!.. Оттаке лихо, дівчата! ей-же Богу правда, дівчата!

*Олена.* Отъ потурай брехн!.. Я-бъ плонула ий межи-очі, та й годі!

*Івға.* Та я-жъ і лаялась зъ нею.... павнослі ажъ плакала. Далебі, дівчата! (Жалібо це).

*Олена.* Чор'зна чого й плакала.

*Івға.* Э, чор'зна чого! Ти-бъ послухала, що вона на мене та на Івана Петренка витіяла ..

*Олена* (скоро). А що?

*Івға.* Та тамъ таке, що й казати соромъ .. Та я ий ще колись докажу своєї чести... (Сміюцца усі). Замовкли на хвилину; а даї):

*Олена* (позіха). Одже, дівчата, мені спати хочеця; піду я до-дому.

*Мотря.* Та ну, годі: страмовище! і вчора не була, ѹ сегодня біжить. (Замовкли. Даї):

*Олена.* Що-жъ-це ні нашихъ, ві зарічанськихъ хлоцівъ нема?

*Параска.* Э! паші пішли до нихъ на вулицю, а відтёля умісті прийдуть. Іванъ Петренко прохавъ Михайла, щобъ приходили: я сама чула.

*Івға.* Ну, то і Іванъ навіжений!

*Параска.* А цитте, дівчата... (Замовкли, прислухаюцца). Одже хлоці йдуть!

*Івға.* Охъ, ненько, скіки ихъ суне!

*Параска.* Видно, зарічанськихъ багато.

*Олена.* Оце впъять скажуть, Івго, що до тебе орда присунула. (Регочуцца усі).

*Івға.* Матері ихъ трясця, хай кажутъ! Буду гуляти, поки гуляеця.

(Здалеку чутно співи хлоціячі).

*Мотря.* А ну, цітьте. Якoi це вони завели?  
(Прислухаюча).

*Івга.* «Та колись була роскішь-вола».

*Параска.* Якъ-разъ. І зарічанські хлоці йдуть.

*Івга.* Та йдуть-же.

*Олена.* На твою голову. (Усі сміються). *Івга* зіткнула.

### І В Г А З.

(Дівчата прислухаючи вп'ять до хлоцької пісні, і сами підхоплюють, і съ цѣго слова **хлоці** і дівчата умісті співають. Хлоці вже біля дівчатъ).

Ой, не пугай, пугаченьку,

У зеленому байраченьку!...

Ой, якъ мені не пугати,

Що велять пани лісъ рубати!...

Та порубали лишки й дубки,

Та ніде сісти, гнізда звести!...

Та ніде-жъ сісти, гнізда звести,

Малихъ діточекъ викохати!...

Скінчивши пісню, хлоці разомъ:

*Хлоці.* Здорови, дівчата! єз цимъ днемъ, що сьогодня!

*Дівчата* (тежъ умісті). Спасибі! будьте й ви здорові!

(Деякі зъ дівчатъ похоплювались, чоловікаюча зъ хлоцьми; деякіхъ хлоці постягали. Сміхъ, галасъ, іграшки—звісно, якъ на вулиці, куди хлоці прийшли).

(Іванъ Петренко ухопивъ Олену за руку, затягъ зъ деревини, де сиділа).

*Олена.* Ай!..

(Іванъ веде ми геть, і тоді, якъ міжі другими робиця те, що я казавъ, Іванъ та Олена балакають собі любенько; а Івга не спуска зъ нихъ очей).

*Іванъ.* Що сьогодня до тебе приходить на ніч?

*Олена.* Ні, цуръ тобі, не приходь; бо якъ батько дознающа, то буде мені лиха година!

*Іванъ.* Чого тань дознающа! не бійсь, не доз-

наюця. (Обійма й цілу Олену; та прукаєцца). Ахъ, ти моя ясочко!..

*Олена.* Та ну-бо, цуръ-тобі! відчеснись, маро!

*Іванъ.* Отъ коли-бъ мені таку жінку Богъ давъ!  
Чи підешъ за мене, Олена? буду сватати—кажи?

(Весело, осміхаючись, це каже).

*Олена* (тежъ зъ жартомъ, осміхаючись): Геть, ну тебе, бридкий! Цуръ ему цекъ такому чоловікові!... (смеєцца).

*Івга* (кричить): Олено! та йди вже співати; годі вамъ голубитись.

(Олена і Іванъ підбігла до-гурту. Олена сіла, Іванъ положивъ ій на коліна голову).

*Івга.* Заразъ видно, хто кого любе: близенько сяде та й приголубе.

*Іванъ.* А вжеjj!

*Мотря* (почина, а за нею і всі):

Віють вітри, ще й буйнесенькі.

Іде дощикъ грімовесенькій

На мій садокъ зеленесенькій!

А въ тімъ садку світлонька нова.

У світлонці живе утова;

У вдівоньки дочка молода,

Виводила вороного коня,

Нацувала зъ синего моря.

«Вороний коню, чомъ води не пьешь,

«Копитами сиру землю бъешь?

«Чомъ ти, милий, не по-правді живешъ?

«Що-вечіра коня сідлаешъ,

«А зъ-півночі зъ двору зъижжаешъ,

«А въ світові зъ музиками йдешъ,

«Та до мене голосъ подаешъ?»

—Обсади, мила, вишеньками двіръ,

—Щобъ не дохodivъ голосочокъ мій!...

«Обсади, милий, половину двора—

—Щобъ ти—не мій, а я—не твоя».

—Брешешъ, мила! неправда твоя:

—Кажуть люде, що навікъ мої!

—Насъ не розлучить ні світъ, ні зора,

—Хиба насъ розлучить синая земля!—

(Якъ скінчили цю пісню, *Мотря* підхопила: «Ой здоровова, дівчино! чия ти?» швидку пісню, до танцівъ. Хлоці на скрипці та у сошілку підгравають.

Співають усі, хлоці й дівчата).

(Іванъ схоплюєцца, танцює, а Івга себі до Іва-



Олена (випручуєцца і видніхає). Та ну, геть! Не кричи оттутъ, ато ще почують у хаті.

Іванъ. (Потиху): ні, не почують.

Олена. (Будімъ не рада). І чого притиривсь?

Іванъ. Якъ чого?—на піч до тебе. На сику відбрехавсь відъ хлощівъ. Кажу: «додому піду»;— брешешъ, кажуть, кудись на-нічъ. (Сміюця обое).

Олена. Ти повузъ хату йшовъ?

Іванъ. Ні, повузъ клуню. (Замовкли обое).

Олена. Я вже спати хочу.

Іванъ. (Обхвативъ ии аразу, цілую). Ахъ, ти моя перешілочко! ще-бъ до тебе та не прийти!

Олена. (Відпиха его і зновъ зъ серцемъ.) Та ну-бо, геть, відйди! я буду лягати.

Іванъ. А я-жъ біля тебе.... А старостівъ слата?

Олена. Що, це зъ тобою подіялось сегодні? Усе зъ старостами носиця.

Іванъ. Женитися хочу. Та й невістки, бачъ, матері треба; такъ і вона гризе голову: женись, пробі....

Олена. Коли-жъ ти женитися хочешъ?

Іванъ. Та мати хотіла, щобъ передъ живими, такъ я до осени відпрохався.

Олена (смутно). Невже таки цієї осени?

Іванъ. А то-жъ! Далі нічого ждати, (осьміхаючись) бо ще й тебе хто візьме.

(Замовкли, Олена засмутніла; а далі):

Олена (смутно): Чого твої мати така сердита?

Іванъ. Ні, вона нічого.

Олена. Кажуть, що вона й чоловіка била?

Іванъ. Може, й доводилося коли цокійному звісти товченіка; а тепера мати частенько таки зъ плачомъ згадує его.

Олена. Отъ буде орудувати невісткою!....

Іванъ. Ні, у мене не вгризе.

Олена. Десь подивиця на тебе!

Іванъ. А може: на те мати.

Олена. Ти-жъ любишъ мене, Іване?

Іванъ. Чи я тебе люблю?! Ще й пита, буцімъ не зна.

Олена. А мати твоя не буде сердита, якъ ти візьмешъ мене?

Іванъ. А матері що? Хиба якъ зъ тобою жити? (Замовкли. Олена смутна.) Такъ слати старостівъ?

Олена (смутно.) Чого ти иноді, Іване, сердитий такий?

Іванъ. Коли-жъ ти мене бачила сердитого?

Олена. А якъ ти Михайла бивъ.... Я думала, що ти его вбъєшъ!....

Іванъ (похмуро). Та й треба-бъ було вбити вавіженого!

Олена. Ти й мене оттакъ будешъ бити?

Іванъ. Що це ти?!.. тебе? Тю на тебе. (Замовкли; а далі): І чого-бъ, здаєцца, засмутніти такъ? Ну бо, Олесю, моя голубочко! (Лескоче ии, граєця; вона не відпиха его.) Такъ підешъ?

Олена (схаменувшись). Ну, давай вже лягати.

Іванъ. Ні, ти скажи, Олесю, попереду—чи підешъ за мене?

Олена (зъ серцемъ). Оце таки причепивсь, мовъ реп'яжъ до кожуха!... Якъ тии, такъ тии....

Іванъ (жалібно). Сажи-бо, Олесю?

Олена (мовъ не чула). Ти у неділю на складці будешьъ?

Іванъ. Буду.—Скажи-жъ бо?

Олена. А якъ твої мати буде лягти та корити за все? А якъ я вій пічиль не вгожу?—А якъ вона мене буде бити?—тоді що?... Що тоді за життя мое буде?!

Іванъ. Оце таки, хай Богъ милує, не вгодити! Вона стара,—а старе, якъ мале. Чого ий до нась мішатися? Буде солі оттамъ на печі кашу исти, а ми будемо господарювати.

Олена. Ой, гляди, щобъ не прийшлося кому часомъ каятися! А ти мене шануватимешъ?

Іванъ. Та буду-жъ! адже не разъ казано тобі. І якъ таки тобі не соромъ такъ мудріувати мене! хиба ми вперше балакаємо про це?

Олена. Чого мене сумъ такий узвівъ? (Задумалася).

Іванъ. Ну, такъ я усі двори мину, а прямо до твоого. Чуєшъ, Олесю? Ну бо, не сумуй! буцімъ батька сковала!.... Добре?

Олена. Та й добре-жъ!

Іванъ. Нічого й осени ждати? добре?

Олена (скоро). Ні вже, підождемо, Іваеку, до осени, хай вже увъ осени!

Іванъ. Бо'зна що! Ну, чи до осени, то й до осени.

Олена. А цить. (Прислухающе).

Іванъ (чуха потилишо). А, бодай тобі добра не було! хлоці йдуть. Чи нікуди сховацця?

Олена (зъ-лякомъ). Охъ, лихо, якъ вони кричат! Ну, якъ почує батько, то буде мені лихая година!

(У цю годину хлоцівъ зъ п'ять вбігаю повітку.)

#### Я ВА 4.

Михайлo. А що, сучий сину, казавъ, шопнім—отъ і піймавъ. Відкупись, ато полякаешъ ю піч жабъ у ставку!

Іванъ (зъ досадою). Ходімо, хлоці, до шинку,— я могоричу поставлю. (Шішли усі).

Олена (одна сидить). Що-жъ то мені буде, якъ оцей галась та батько чувъ? Охъ, неенько! (Задумалась, сидить смутна; а далі:) У осени заміжъ!.. А Івга буцімъ любе его, бо не дурно люде про ню та про Івана таке кажутъ! А мати Іванова?! Та вішъ казавъ, що любе й шануватиме.... А! що буде, те й буде, а буде те, що Богъ дастъ! За другого не піду, бо Івана кохаю. (Ляга).

Завіса пада, кінець першої дії.

(Продолж. слѣдуетъ.)

#### ЗАМѢТКА НА ТЕАТРАЛЬНЫЙ ЗАМѢТКИ.

Въ № 38 Прибавл. къ Харьков. Губернскимъ Вѣдомостямъ помѣщены двѣ театральныя замѣтки. Въ первой изъ нихъ авторъ (замѣтка безъ подпіси) разбираєтъ мою комедію «Не первый и не последний» и исполненіе этой комедіи на харьковской сценѣ. Въ второй г. Теофиль Нечепуренко извѣщаєтъ харьковскую публику о предстоящемъ представлениі на харьковскомъ театрѣ моей комедіи «Институтка».

Первая замѣтка отличается наивностью и безграмотностью; вторая несправедливостью. Выписываю изъ первой замѣтки, на выдержку, несколько мѣстъ:

1) Плохой тотъ актеръ, когда онъ и проч.

2) Прочитавши въ «Современной лѣтописи» рецензію на драму (комедію) «Не первый и не последний», мы никакъ не могли составить себѣ понятіе о мнѣніи о ней рецензента и проч.

3) Ей приятно снова видѣть у ногъ своихъ не только завладѣнную (?) ее особу и проч. (Какъ вамъ правится словцо завладѣнную? Стоитъ падеша въ обморокъ,—неправда-ли?)

4) При исполненіи первого мы чувствовали особенное удовольствіе, при—втораго времія и проч.

5) Чтобы сказать чтонибудь объ игрѣ эки Шелковой въ роли Настасии Львовны, то она, т. е. роль и проч. Доволно этого. Скажите, неужели это по русски? Какъ же рѣшаться писать критику на языкѣ, котораго не знаешь?

Вотъ образецъ наивности автора первой замѣтки. «Какъ угодно, а видѣть предъ собою самого автора разыгрываемой піесы, а еще болѣе участвующаго въ самомъ спектакль, для провинциальной публики болѣтая рѣдкость. Благодаря такому благородному (?) любопытству, сборы въ этотъ вечеръ были довольно отрадны». Признаюсь, при чтеніи этихъ строкъ, во мнѣ родилось благородное любопытство увидѣть самого автора первой замѣтки!

Во второй замѣткѣ ппкій г. Теофиль Нечепуренко, извѣщаю о предстоящемъ представлениі «Институтки», говорить, что эта пьеса въ Здѣйствіяхъ, что я въ постановкѣ ея на харьковскую сцену принялъ дѣятельное участіе и что ему удалось уже быть на двухъ репетиціяхъ моей пьесы.

Комедія «Институтка» не въ трехъ, а въ четырехъ дѣйствіяхъ. Изъ чего г. Нечепуренко заключилъ о моемъ дѣятельномъ участії въ постановкѣ «Институтки» на харьковскую сцену, когда я, до напечатанія его замѣтки, не зналъ, что моей пьесѣ уже сдѣланы двѣ репетиції?

Ясно, что г. Нечепуренко, своею замѣткой, желалъ прислужиться харьковской театральной дирекціи, за что я не могу сказать ему спасибо.

Въ заключеніе считаю не лишнимъ объяснить слѣдующее: прочтя на афишѣ 11 априля, что пьеса моя «Не первый и не последний» названа драмой, а не комедіей, я спросилъ у одного господина, при-

надлежащаго къ театральному штату, о причинѣ э-  
того измѣненія; театральный господинъ пресервенно  
отвѣчалъ мнѣ, что это сдѣлано съ намѣреніемъ, по-  
тому что **публика охотнѣе пѣдитъ на драмы.**  
— 27 апрѣля. **В. Дьяченко.** (58) — 1

### ПОНОДНОЕ ДО СВѢЧІИ ЧАСТНЫЯ ОБЪЯВЛЕНИЯ.

1) Прибывшій изъ азіатской Тур-  
ции пропѣдовѣвъ разныя города пер-  
сидскій подданный, діаконъ православ-  
наго исповѣданія **Иаковъ Теръ-Кеворкі-**  
**анцъ**, привезъ съ собою священно-церков-  
ные вещи и разныя святыни изъ Иеру-  
салима и другихъ св. мѣстъ, для про-  
дажи религіознымъ людямъ, какъ-то:  
разныхъ сортовъ кресты перломутро-  
вые, роговые и каменные; иконы перло-  
мутровые, кипарисныя, роговые и ка-  
менныя; четки перломутровые, камен-  
ныя, кипарисныя и изъ разныхъ расте-  
ний; а также гробницы, сдѣланныя на  
подобіе Гроба Господня въ Иерусалимѣ,  
изъ перломутра, камня и другихъ ма-  
теріаловъ; разныхъ сортовъ покрывала  
для покойниковъ. Всѣ эти предметы  
продаются по самымъ сходнымъ цѣ-  
намъ. (500) — 1

2) Продается дорожная карета, на углу мыза-  
нской и бѣлгородской улицъ, въ домѣ к. Панченка;  
о цѣнѣ спросить въ квартирѣ Федоровой. (110) — 1

3) **Архитекторъ, иностранецъ, имеющій уже практику въ Россіи при-  
нимаетъ на выгодныхъ кондиціяхъ зака-  
зы на устройство во всѣхъ видахъ до-  
мовъ, сахарныхъ и винокуренныхъ заво-  
довъ и составленіе ихъ проектовъ. Адре-  
соваться въ магазинъ г. Скотти, на  
Московской улицѣ. (230) — 1**

4) На моечномъ заведеніи г-жи Рыжовой,  
продается клепка для бочекъ, ободья дубовые  
и 2 тарантаса новые. (82) — 1

5) Отдается квартира со службами, на  
Николаевской улицѣ, въ д. Веприцаю. (58)

6) Продается рояль, работы с.-петербург.  
мастера Беккера; о цѣнѣ узнать въ домѣ г.  
Лертцера, на Сумской улицѣ. (85) — 1

7) Продается почти новый фаэтонъ, на ле-  
жачихъ рессорахъ, хорошей работы, за сход-  
ную цѣну, — на Конторской улицѣ, близь быв-  
шей питейной конторы, въ домѣ г. Спенилеръ.  
(130) — 1

8) Дама знающая разныя языки, ищетъ попут-  
чицу или благородное семейство, до Одессы, или до  
Киева; обѣ условіяхъ просить въ пригородной сл.  
Ивановкѣ, у Діакона. (127) — 1

9) Въ 5 верстахъ отъ г. Харькова отдаетъ  
на льто домъ съ другими хозяйственными  
постройками; просить на Скрынниковой ул.,  
въ домѣ генерала Тихоцкаго. (120) — 2

10) Продается РОЯЛИНО, за Лопанью, на Коцарской улицѣ, въ д. Левандовскаго въ квартирѣ Шоголева. О цѣнѣ можно узнать также или въ домѣ Губина, на Московской улицѣ. (132)—2

—  
41) За Лопанью, на Благовѣщ. улицѣ, въ д. Хрущова прод. сливки бутылками—хорошее молоко и сметана. (74)—2

—  
12) Продается за весьма выгодную цѣну, въ волчанскоѣ уѣзд., въ 36 в. отъ Харькова, по Салтовской дорогѣ, 412 д. незаселенной удобной пахатной и сплошной земли, въ томъ числѣ 73 д. полустроеною льса. Спросить А. И. Яворскаго, на Михайловской ул., въ д. Шепѣ. (183)—2

—  
13) За отъездомъ, 26 ч. сего апрѣля въ пятницу, съ 10 час. утра, будетъ продаваться въ аукционнаю торга имѣніе подполковника Деллинггаузена, а именно: домъ съ надворными строеніями и садомъ, состоящій на Петинской улицѣ, разная мебель, экипажи и домашняя посуда, а также и лошади, по самымъ сходнымъ цѣнамъ; желающие могутъ видѣть оное во всякое время дня. (252)—3.

—  
14) Въ Харьковѣ, близь Николаевской пло-  
щади, въ домѣ 1-жн. Верховской, за отъездомъ ротмистра Говоруха-Отрока продаются недорого: туалетъ, образникъ, двойная кровать съ ширмою и этажерка—все орнѣховоа дерево и новое; а также ГОРОДСКАЯ ДВУМѢСТ-  
НАЯ КАРЕТА на лошадицахъ рессорахъ, упряженая для дышла и оглобель съ наборомъ накладного зербра, кучерскіе кафтаны и шапки и бу-  
фетъ, отдѣланный подъ орѣхъ. Вещи эти можно видѣть ежедневно во всякое время; спросить человѣка Федора. (394)—4

—  
15) Честь имѣю довести до свѣдѣнія публики, что мною открыто портняжеское заведеніе, въ которомъ принимаются заказы мужскаго платья, по самымъ утвержденныи цѣнамъ и новѣйшимъ фасонамъ. Мое заведеніе находится на Сумской улицѣ, въ домѣ Миллера, противъ дома Роговой.

Портной Х. Хасселбринкъ изъ Бер-  
лина. (235)—5.

—  
16) СЪ ЛОНДОНСКОЙ

## ВСЕМИРНОЙ ВЫСТАВКИ

только что получены

НОВѢЙШИЕ ФОТОГРАФИЧЕСКИЕ АПА-  
РАТЫ, ЗА КОТОРЫЕ ВЫДАНЫ  
НАГРАДЫ,

превосходящіе исполненіе всѣхъ преж-  
нихъ машинъ.  
Пріемъ ежедневно отъ 10 до 2-хъ ча-  
совъ.

Визитныя карты лакированныя и не  
лакированныя 7 р. сер. длиниа.  
Въ фотографіи ОТТО ЛЮТЦЕ,  
на Московской улицѣ, въ домѣ  
Гончаровой. (280)—2.

—  
17) На дачѣ Рашке, смѣжно съ дачею Завилей-  
скаго, отдается въ наемъ домъ о шести комнатахъ  
съ мебелью и кухнею, помѣщеніе для экипажей и  
лошадей, а также квартиры—одна въ двѣ комнаты,  
а другая въ одну, съ сѣнми. При дачѣ имѣется  
купальня. (201)—3.

—  
18) Продается дешево, домъ на Петинской  
улицѣ подъ № 818; о цѣнѣ спросить лекаря  
Войцеховскаго, на Змѣевской ул., въ домѣ Фе-  
сенка. (100)—2